

ken og i den daglige drift af den bliver reglerne overholdt. Det er faktisk helt afgørende.

Det er i den daglige drift af købmandsbutikken, at den reelle prøve faktisk kan bestås. Levnedsmiddelkontrollen har i dag rige sanktionsmuligheder: Påbud, påtale, kassation af lagre, midlertidig lukning. Alle disse muligheder har den, indtil man sikrer, at forholdene i butikken er bragt i orden. Gentagne og grove overtrædelser kan straffes med bøde, hæfte eller fængsel.

Jeg finder derfor, at en »kørekortsordning« som en udvidelse af lovgivningen i realiteten ikke vil betyde øget fødevarer sikkerhed. Måske nærmere tværtimod. Kontrol og opfølgning af kravet om »kørekort« vil medføre, at levnedsmiddelkontrollen må flytte ressourcer fra håndhævelse af mere betydningsfulde bestemmelser i fødevarerlovningen over til et formkrav, der i det store og hele nok ikke har den store betydning.

Jeg må også i den forbindelse gøre opmærksom på, at en »kørekortsordning« for fødevarerforretninger vil omfatte samtlige købmænd, kiosker, discountvarer, tankstationer og en gros virksomheder i Danmark, som sælger fødevarer uden egentlig tilvirkning. Det drejer sig om ca. 11.400 virksomheder. Det ville blive særdeles kostbart, hvad enten udgifterne skulle dækkes af det offentlige eller pålægges virksomhederne. Det kunne vi jo så være ligeglade med, hvis vi kunne nå noget reelt. Men det er netop det, vi ikke kan.

Jeg synes ikke, at en så omfattende indsats står i et rimeligt forhold til det relativt begrænsede antal overtrædelser. Andelen af købmandsforretninger, der overtræder fødevarerlovningen, er begrænset. I 1997 drejede det sig om 6,4 pct. af butikkerne, og det tal omfatter vel at mærke alle typer overtrædelser.

Jeg kan derfor ikke støtte forslaget fra Dansk Folkeparti. Det er min vurdering, at et »kørekort« ikke er løsningen, men det betyder ikke, at der ikke skal tages initiativer. Jeg har i lyset af den seneste debat om fødevarerlovningens trange vilkår i de enkelte kiosker og købmandsbutikker nøje undersøgt, om der er behov for yderligere tiltag på området, men jeg er kommet til den konklusion, at de gældende regler er tilstrækkelige for en skærpet indsats mod problemforretningerne.

Fødevarerministeriets indsats omfatter i realiteten fire elementer: Skærpet anvendelse af gældende sanktioner, egenkontrol, uddannelse

som påbud og information. Ulovligheder i fødevarerforretninger skal naturligvis stoppes, men det er min vurdering, at der ikke er behov for flere regler om sanktioner eller godkendelsesordninger. Vi har brug for, at den lokale levnedsmiddelkontrol konsekvent bruger de eksisterende muligheder.

Reglerne i dag giver mulighed for at give påbud og forbud, så der kan rettes op på de ulovlige forhold, og levnedsmiddelkontrollen kan blive ved med at komme på besøg, indtil forholdene er bragt i orden.

Det skal så bemærkes, at virksomhederne selv skal betale alle udgifter i forbindelse med kontrollen, og når den nye fødevarerlov træder i kraft, styrkes levnedsmiddelkontrollen, og der vil kunne udstedes administrative bøder.

Så sent som den 25. september i år udsendte Veterinær- og Fødevarerdirektoratet en vejledning til de lokale levnedsmiddelkontroloenheder, som præciserer lovgivningens vifte af forskellige sanktionsmuligheder. Det blev indskærpet, at kontrollen konsekvent skal følge ulovlighederne op. Hvis kontrollens reaktion på en overtrædelse ikke viser sig at have haft tilstrækkelig gennemslagskraft, ja, så må kontroloenheden dreje på skruen og sætte skrappe midler i værk.

Det er ikke første gang, at direktoratet har præciseret kravene til de lokale kontroloenheder, men det er imidlertid mit indtryk, at kontrolsystemet har været tilbageholdende med at anvende skrappe sanktioner, og derved har vi mistet muligheden for måske i nogle situationer at skabe den fornødne respekt.

Det er min opfattelse, at det fremtidige kontrolsystem vil være et godt grundlag for at skabe respekt for levnedsmiddelkontrollen. Det er især i den daglige drift, at virksomheden skal vise, at den kan overholde lovgivningen.

Levnedsmiddelkontrollen har imidlertid hverken ressourcer eller ønske om at komme på daglige rutinebesøg i samtlige fødevarerforretninger i Danmark. Vi må derfor stille krav om egenkontrol eller rettere egenstyring i fødevarerforretningerne.

Ejere skal over for myndighederne kunne dokumentere, at de processer i virksomhederne, som stedse er kritiske for fødevarer virksomheden, også er i orden. Virksomhederne skal kunne dokumentere, at de ved, hvordan de håndterer risici, også når kontrolbesøget er overstået. Egenkontrol er en ny måde at gribe fødevarerkontrollen an på, og det er et større projekt at